

V torek, četrtek in soboto
izhaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vsa leta 10 gl. — k.
za pol leta 5 gl. — k.
za četrt leta 2 gl. — k.
Po pošti:
Za vsa leta 10 gl. — k.
za pol leta 5 gl. — k.
za četrt leta 2 gl. — k.
Vrednitišvo in opravišvo
je na stolnem trgu (Dom-
plate) hiš. št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniša:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se ustane 1 krat.
5 kr., če se ustane 2 krat.
4 kr., če se ustane 3 krat.
veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisk je plačat-
kolek (štampelj) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 36. V Mariboru 25. marca 1869. Tečaj II.

Vabilo na naročbo.

S početkom aprila meseca se začne novo naročevanje na „Slov. Narod“. Cena je naznanjena na čelu našega lista. Naročniki, katerim je naročilo že poteklo ali jim do 1. aprila poteče, prošeni so, naj vsaj do 25. t. m. svoje naročilo ponové, da pošiljanje ne pride zopet v nered. Najkrajše in z najmanjšimi stroški se naročuje po poštinih nakaznicah (Postanweisung). Dobro bi bilo, ko bi dosedanjí naročniki prideli adresni zavitek, novi pa napis prav jasno pisali.

Vsled zadnje naše obljube so nam nekteri prijatelji „Slov. Naroda“ že pridobili po enega, celo po tri nove naročnike, vendar dozdej še ne toliko, da bi mogli že prihodnje četrletje začeti z dnevnikom. Ako se pa tudi to četrletje naročniki množé, kakor po novem letu, spremenimo negledé na nove žrtve naš list drugo pol-letje v dnevnik, da tudi v tej zadevi ustrezemo željam in potrebam mnogokrat izrečenim: Naprej!

Administracija „Slov. Naroda.“

Česa nam treba?

Pojdi ubogi potomec iz nesrečnega roda slovanskega po ulicah kacega mesta ali mestica, ki po naključji stoji na zemlji, ktero so očetje tega tvojeja roda od praveka v lasti imeli. In ako si znan, da imaš v srci in pameti prepričanje in toliko poguma, da ga javno izgovoriš, utegne se ti lahko veselje nakloniti, da bo nemško govoreč filister za tvojim hrbtom kazal za teboj: auch ein verfluchter windischer — ali ako je na italijansko plat, čul boš ta preprijazni pozdrav še robatejše v dotično italijanščino pre-stavljen. In ako pogledaš nemške časopise, našel boš narodnjake in torej tudi sebe tako pošastno namalane, da bi se — po slovenskem pogovoru rečeno — skoro hudič prekrizal pred tako podobo, ko bi res živel. In ako . . . pa ne bom ti vrste težav, ki se nas Slovanov tičejo in dotičejo, na više in više razpeloval — saj so poznane. — In med nami nastane vprašanje: kakšni so nastopki tega zaničevanja, tega sovraštva, ki ga ima samo-svestna slovenska inteligencija pretrpeti od nasprotnikov lastne in tuje krvi. Odgovor nam daje vsakdanja skušnja, odgovor nam daje to kar vidimo vsak dan v življenji. In razen tistih, ki zvesti ostanejo sveti materinski in domo-vinski stvari, vidimo dve vrsti ljudi, katerih obeh ne moremo veseli biti. Eni nimajo značaja, nimajo poguma dovolj, nimajo srca, javno in delavno stopiti med nas, dasiravno imajo spoznanje, da je naša reč — reč kulture in napredka, reč ljudskega izobraževanja in boljše prihodnosti. Eni pa pre-hitro obupujejo, računijo samo z zdanjim uspehom, in z zdanjimi mislimi o bodočnosti narodov.

S samopridnikom, ki sicer spozna da je Slovenec, in v tihem društvu nam vse dobro želi, pa ima tisoč ozirov samo na svojo osebno blagost, na lahkoživost, na ljubi mir, na to kar bi utegnil ta ali oni viši oblastnik reči: na večji zaslužek in boljšo službo itd. itd., — s tacimi ni opraviti, na take se ni zanašati. In škoda, da jih imamo mnogo premnogo!

Druge omenjene vrste moške so sicer lahko najboljši, pa za našo reč ne koristni moške, menimo namreč tiste, ki se drže dnevnega in vidnega uspeha in se jim ta zdi premajhen, pa zato odstopijo iz delavnosti ter „tihu trpivno“ Sloveniji sicer vse dobro želé, pa malo ali nič ne storé Zakaj? Odgovor bi morda ne bil težak. — Ni namreč treba poseben mislec biti, da vidi, kako precejšno se mi Slovenci razločujemo od drugih Jugoslovanov. Treba je samo to razliko opazovati v literaturi in na pr. v shodih, kjer se snidejo Srbi, Hrvatje in Slovenci. Kmalu se vidi, da nam manjka precej južne vroče krvi, in da nas je — bolj v severu prebivajoče — nad nami gospodujoče germanstvo v sto- in stoletjih malo „z bledostjo premišljevanja oboleznilo“, to je s tistim Hamletu-nemškim premišljevanjem, ki samo frazo rodi, pa nikdar do mladostnega dejanja ne pride. Navdušenje, mladostna. moč in mladostna volja marsikteremu Slovincu prehitro preide. Tako n. pr. bi dr. Toman dan danes ne sedel v rajhsratu, ko bi bil ohranil še tisto s r e e za slovanstvo, kakor ga je imel, ko je pel: „kje so časi, kje so dnovi — ko smo Slavi mi sinovi“ itd. In ravno tem, posebno slovenskim mladeničem kličemo, naj se varujejo izgubiti ideal, ki jim velevala ne gledati na osebno dobiček, na osebno laže stanje, — temuč ohraniti čut, ki človeka blaži in povzdiguje, da dela za splošnost, za narod, za njegovo svobodo in omiko in tako za človečanstvo.

In če je tudi istina, da nam naša prošla zgodovina kaže, da se je iz našega častitljivega imena „Slaven“ naredila najsramotočnejša „sclaven“, kar nam naši zagriznjeni sovražniki očitajo, nas mora ravno to spodbosti, da ju-niško rečemo: prošel je tisti čas, in dokler smo, ne sme se vrniti več in so ne bode! Pomnimo dobro, kar v tej zadevi pravi slaven mož (Nemec), da je naravno in človeško, da ravno v misli preteklosti, ki je bila nesvoboda in sužnost, leži velika moč in velika vabljljivost do velikih činov; da to vcepi ustrajnost za vsako zatiranje, spoznanje kvarjene pravice in čut za tuje gorje. Zgodovina nam kaže, da je vsaka krivica le nekaj časa trpela. Ravno tako nam zgodovina kaže, da je vsak narod do tiste svobode prišel, ktero je s svojo značajnostjo si priboril.

Imamo torej Slovenci samo ene in kratke politične litanije: „Značajev nam daj, o Bog! Kader bodo iz naših mladeničev postali značajni moške, kateri bodo neomahljivi, delavni in neustrašni stali za svoj narod, za njegov slovanski značaj in napredek, bode vse dobljeno. Kajti če se po svetu ozre-mo, vidimo da nismo osamljeni, temuč da se povsod bije isti boj, kakor ga bijemo mi, naj že potem kriči ta ali oni nemški časnikar ali filister o mraku in reakcionarstvu, na ktero sam ne veruje, pa ga iz dobičkarije ali hudo-bije očita, marsikter tudi iz nevednosti.

Listek.

Narodni muzej v Zagrebu.

(Konec.)

Prirodosloven razdel je bil da se Bogu smili. Naj bolj so še bile v njem zastopane mineralogične, geognostične, in paleontologične zbirke. V geognostični zbirki bila je samo Hrvaška nekoliko zastopana, vojniška krajina, Dalmacija in Slavonija pa celo nič. Paleontologična zbirka je imela še precej lepe komade, pa je bila vendar še dosta pomanjkljiva. Če se pomisli, do so inostrani geologi in paleontologi proglasili Radoboj (žvepeljni rudokop blizu Krapine) kot najbogateje mesto izkopnin celega sveta; če se pomisli, da so inostrani učenjaki Unger, Ettingshausen in Heer napisali klasična dela o hrvaških prirodninah; če se pomisli, da se inostrani muzeji ponašajo s prirodninskimi predmeti iz Hrvaške zemlje dobljanimi; pa če se pomisli, da naš narodni muzej od vsega tega še pred enim letom tako rekoč nič ni imel; — potem se lahko more soditi, kako reven je bil, kar se te stroke tiče še pred enim letom.

Ornitologične, reptologične, ihtiologične, in zbirke sisavcev, kakoršne so bile do konca leta 1867, prav za prav še spomenjenja vredne niso.

Tako je bilo stanje našega narodnega muzeja, ko je početkom leta 1868. jugoslav. akademija njegovo upravo v svoje roke vzela. Da se je to zgodilo, to je bilo prava sreča, pravi blagoslov za naš muzej. Koliko je akademija že v tem prvem letu njenega upravljanja za popolnenje in po-množenje muzejnih zbirk storila, hočem ob kratkem povedati.

Prva skrb akademije je bila ta, da je dva pristava (adjunkta.) enega za arheologični, drugega za prirodoslovni razdel imenovala. Za arheologični razdel je bil imenovan S. Ljubič, za prirodoslovni pa Brusina. Obadva sta Dalmatinca in prava strokovnjaka, z njima je akademiji lepo akvizicijo za

naš narodni muzej naredila. Za preparatera je bil Vormastini potrjen, ki je že preje skoz več let preparate za muzej delal. To muzejno osobje, ki je sedaj celo zadostuje, dobiva svojo plačo iz regnikolarne zaklade, tako, da po tem niti akademijaska niti muzejna zaklada ne trpite. Razen te denar-ne koristi je akademija še to izposlovala, da se bo iz regnikolarne zaklade vsako leto tisoč gol. za popolnenje in pomnoženje muzejnih zbirk plačevalo. Memogredé naj omenim, da je akademija ravnokar razpisala tudi službo muzejnega čuvaja (kustosa.) Pozneje se bo gotovo še mesto knjižničara popolniti moralo.

Akademija je sklenila s časom vso trojedino kraljevino v arheolo-gičnem in v prirodoslovnem obziru od enega konca do drugega preiskati dati. V ta namen je že prvo leto oba pristava v Dalmacijo poslala. Da je akade-mija Dalmacijo prvo za preiskanje odredila, ne more se dosta prehvaliti, kajti Dalmacija je v arheologičnem pogledu gotovo naj bogateja zemlja zmed vseh, ki avstrijsko-ogersko monarhijo sačinjavajo. Pa tudi za prirodoslovca je zanimljivo polje, posebno glede pomorskih prirodnin.

Vsleh tega potovanja je popolnoma opravičil pričakovanja, ki so se na-nj stavila. Vse stroke, vse zbirke našega narodnega muzeja so se po tem, kar sta pristava iz Dalmacije prinesla, znatno popolnile in znatno obogatile. —

Konec leta 1868 je štela numizmatična zbirka že čez 2000 komadov raznega denarja in kolanj. Rimskih kamnov z napisi iz Siska, Oseka, Solina, Nina, Starega grada in od drugod štejemo že preko osemdeset. Iz tako imenovanega, kamnenega veka res nima muzej ne enega komada, kar se pa bronastega veka tiče, ima lepe komade otek, sulic, srpov, čelad, igel, kla-divev in enakega orodja. Ceraunika se je popolnila po nekih posodah iz predrimske, in po mnogih iz rimske dobe. Gliptiki je priraslo kakih dvanased lepih kamenj in nitaglij. Slabeji je bil vspeh, kar se starin sred-nega veka tiče, in v tej stroki je še zmerom velika praznota in pomanklji-vost v našem muzeji.

Nemški državni poslanci na praznikih.

Česki časopis „Naše Listy“ pišejo pod tem naslovom: „Kaj o delovanju svojih rojakov v dunajskem državnem zboru Slovenci in Poljaci mislijo, smo do dobra tudi v poslednjih dneh zvedeli. Gospodje Toman, Groholski, Zemialkowsky itd. bodo se brž ko ne prav malo velikonočnih praznikov veselili, ako jim bo priložnost dana pogovarjati se s svojimi volilci. Razen Poljakov in Slovencev so v državnem zboru sami Nemci. Hvala Bogu, tam jih je toliko, da so delali, kar so hoteli, in da so odgovorni za vse, kar se je tam v dveh letih godilo in kar se ni godilo.“

Te besede ne morejo niti na najmenjši znak zavisti meriti; ko bi bili hoteli, in ko bi še zdaj hoteli, bi lahko tam bili, saj je tam dosti praznih stolov; pa saj nam ni treba od vsake reči kaj imeti in Nemcem voščimo, naj na vse duše uživajo „sveti čas;“ tudi jim ne zavidamo, da pojdejo na praznike, akoravno nas to prazniško veselje spominja studenta, ki je propal. Pa med propalim studentom in članom cislajtanskega parlamenta je tako velika razlika, kakor med prazniki njiju.

Ko bi volilcev ne bilo, bi se mnogo prijetneje na Dunaji sedelo in domu vozilo. Pa tak volilec, ki je svojo državljansko dolžnost z volitvijo storil, je časih jako sitna oseba; posebno kader misli, da gospod državni poslanec nima nobenega drugega opravila, kakor da bi skrbel samo zanj, in da bi poleg njega ne bilo tudi še „države“, ki je vendar več nego vsi volilci skupaj. Srečen državni zbornik, ki je ves svoj čas tako umno razdelil med državo in svoje volilce, da obema zadostuje in da more ravno tako srečno sedeti na Dunaji kakor se domu na praznike podati, in moško pogledati v oko gospodom ministrom in volilecem. V tako prijetnih razmerah so tačas nemški člani cislajtanskega parlamenta. S kakim domišljjevanjem o sebi se bodo državni poslanci Slovenci in Poljaki pri svojih volilcih tolažili? nam je znano. O Nemcih je „Presse“ včeraj pisala: Ko se zdaj vrnejo poslanci na praznike domu, upamo, da jih ne čaka neprijeten sprejem. Koliki del ljudstva celo ne občuti svobodnega napredka! kateri celo ne beró ali malo, ti ne pripisujejo nobene važnosti svobodnemu tisku. Kteri nimajo časa ali pojema o slovenskih zadevah, ne razumijo koristi pravice o združevanju. Naj več del prebivalcev na kmetih težko spozna, v čem se svoboda v verskih rečeh razlikuje od nesvobode. Ker pa si morajo v potu vsakdanjega kruha pridelavati, čutijo tem bolj, kako davek posestvo in kri tišči. Ni poprek mogoče, da bi se davki zmanjšali, pa to je mogoče, najti način, da se laže prenašajo.“

Ako imajo vsi nemški poslanci take volilce, potem imajo že nebesa na zemlji. Prosim Vas pomislite samo, kako veselo se gre k takim volilecem, ki so neobčutljivi, kterim nimajo celo nič povedati in kteri ne besedice ne zinejo, ako se jim pove, da to ne more drugače biti, akoravno si s potnim obrazom svoj kruh služijo. To so volilci! S temi je lahko državo v druge oblike obračati; s temi se še da kaj opraviti, oni samo beró kar se sme tiskati, zbirajo se samo takrat, kader jih vlada skliče, ni jim mar za nič, samo, da davek plačajo in da se najedo. Za take volilce ni treba nobenega ustavnega življenja, jim popolnoma zadostuje absolutizem.

Od dveh let se davki niso pomanjšali, denar denes ni cenejši, ažio je denes ravno čez dvajset, ko takrat. Da ima oral zemlje 20. sušca 1869 večjo ceno kot 20. sušca 1867, da se delavcem mora več plačati, ko pred dvema letoma, ne bode noben razumen človek vplivu ustave pripisaval. Povsod se mora za zemljišče in delo tim več plačevati, čim slabši je denar. To pravilo bodo morde tudi volilci nemških udov parlamenta poznali akoravno za nje ni treba svobodnega tiska, razve tega, s kterim se denar dela in kteri je tudi rad svoboden.

Nemški gospodje državni poslanci naj bi najprvo delali za o miko svojega naroda, in bi si za viden razvoj avstrijskega ustavnega življenja

Še bolj pa kakor arheološki, se je pretečenega leta prirodoslovni razdel pomnožil. Priraslo je sesavev 12 komadov, ornitološka zbirka se je obogatila za 300, — reptološka za 30, — ihtiološka za 500 komadov (posebno rib iz jadranskega morja), — žužkov in hroščev je še enkrat toliko, metuljev je precejšen broj več, in malakološka zbirka je za več kot tisoč komadov več, nego je bila konec leta 1867.

Vse te ravno kar našteje vmožitbe muzejnih zbirk so po večje vseh potovanja pristavov v Dalmaciji. Vrh tega je akademija sama kupila v tečaj pretečenega leta 1.) Vormastinjevo privatno zbirko pticév in konhilij, po kteri so se dotične zbirke precej obogatile in 2.) Kollerovo 1934 komadov broječo zbirko staroegiptnih starin. Ta poslednja se je kupila za 3000 gold., kteri denar se je ves po dobrovoljnih prineskih nabral.

Naj revneja stroka našega muzeja so gotovo slike, kipi in potreji. Tej pomanjkljivosti je naš mecen Strossmayer s tem doskočil, daje za težek denar za celo galerijo slik nakupil, ki pa še niso na ogled razobešene.

V spešneje nabiranje muzejnih stvari postavila je akademija pretečenega leta po vseh krajih trojedine kraljevine častne poverjenike, ki imajo nalogo, vse za muzejne zbirke prikladne stvari nabirati in muzeju pošiljati; in tudi na ta način je pretečenega leta naš narodni muzej marsičesa dobil, kar bi bilo drugač brž ko ne za vselej izgubljeno.

Muzej občinstvu zdaj še ni odprt, in sicer zato ne, ker večidel še ni v red postavljen. Ormari so se še-le tega leta postavili. Kar je pa vredenje muzejnih zbirk zelo zadržavalo je to, da se je muzej pretečenega leta iz narodnega doma selil v zgrado, ki je pod imenom starega kazališča in magjarske kazine poznana. To zgrado je vzela leta 1849. ko se je društvo magjarske kazine, kterega lastnina je bila, v nič razpihnilo, dežela v svojo last. Lanskega leta se je ta zgrada na novo prezidala, povečala in nalašč za muzejne zbirke predelala. Če ravno ima ta zgrada kakih trideset prostornih soban, vendar utegne morebiti že za nekoliko let za muzej pretesna biti, zlasti če se bodo zbirke tudi v prihodnje tako množile, kakor

velike zasluge pridobili, ko bi jih zdaj o velikonočnih praznikih podučili in sicer prvič, kako potrebno je, da zna človek brati; drugič, kako koristen je sloboden tisk; tretjič, koliko haska donasa pravica združevati se; četrtič o denarnih zadevah avstrijskih. Tako bi velikonočne praznike najkoristnejše praznovali in volilci bi jim ne delali tolike sramote s svojo neobčutljivostjo za napredek slobode.“

Ozir na zadnje čase slov. politike.

(Dalje.)

Vse to spominja nas prav živo na tisto „srečo“, s katero se nemški kulturonoši Ogrje in Hrvatje ob času največjega absolutizma od leta 1850 do leta 1860 osrečevali. V tabore zbrani mnogobrojni narod slovenski je pokazal, da mu je znano in prav ljubo tisto sredstvo, po kterem se bi Ogrje in Hrvatom enako, krivice rešil, pod katero zdihuje; oportunistki vodniki njegovi se pa za to „nevažno“ sredstvo malo ali nič več ne brigajo, ampak se raji dualizmu uklanjajo. „Novice“ pa, ki ne morejo tajiti, da po tem potu po polzevo ali celo po rakovo napredujemo namesto, da bi kot učiteljice in voditeljice naše z največim veseljem vse storile, karkoli je v njih moči, da bi slovenske poslance nazaj na pravo pot spravile, da ne bi več odlašali, ampak zedinjeno Slovenijo v imenu vseh Slovencev enoglasno zahtevali, ker smo „mleaga zdihovalja“ že zdavnaj siti; namesto da bi slov. poslance podučile, da zedinjenje Slovencev ni „malovažen“, temveč „neizmerno važen“ predmet, za kojega smo kranjski Slovenci brez dvojbe ravno tako ali še bolj vneti ko štajerski in primorski taboriti, in da dualistovanje oportunistkih vodnikov slovenskih ne le mlade, ampak tudi vse prave stare rodoljube slovenske v srce peče; namesto vsega tega „Novice“ dualistovanje oportunistkih slov. vodnikov, nad kterim se le nasprotniki slovanstva radujejo, pod svoj mili plašč zavijajo in povdarjajo, da je treba najprej še le slovensko ljudstvo podučevati, da je res potrebna za blagor naš zedinjena Slovenija, kteri one z zagovarjanjem slovenskih oportuncev ravno nasproti delajo. Zatorej človek res ne vé, se bi li jezil ali smejal, ko po vsem tem v „Novicah“ na naslednjo kritiko dualizma naleti. „Tam na Ogerskem se razširja Magyarorszag in se raduje nad obilostjo, ki jo je dosegel, ker dobil je vse in še to, kar se pred leti še nikomur sanjalo ni, — Slavjan pa še zmerom milo zdihuje in se raduje (!) nad svojimi vodniki, kteri so mu dosihmal um bistrili in na blagor naroda delali. — „Novice naj povedó Slavjanu svojemu, ki milo zdihuje pod težo dualističnih dobrot, pa se vendar raduje nad oportunistki vodniki slovenskimi, da naj sele pripravi, če od tega radovanja še dolgo ne odneha, še dolgo dolgo milo zdihovati, predno se narodu slovenskemu odpró vrata svobode. Mogoče da se „Novicnemu“ Slavjanu ne mudi, in da je pripraven z „Novicami“ in oportunistki našimi poslanci vred, kterim se na Dunaji dualizem ne zdi tako napačen, še dolgo, dolgo časa po sedanjem potu milo zdihovati in od milosti nemško-magjarskega trnja groz-dje ravnopravnosti narodne pričakovati; toda narod slovenski in narod slovanski sploh je tega že sit do kraja. Očividno je in vsakemu rodoljubu, če tudi ni velik politikar, je le predobro znano, da kakor Blagotinščaki pri nas, tako Deakovci in Tisjani v Translajtanijski slovanske oportunce le v svoj namen, pro domo sua, ad majorem Germaniae et Hungariae gloriam rabijo. Oportunske „Novice“ naj torej svojo zmoto spoznajo, in ako jo spoznajo (kako bi jo neki ne?) naj si jo poravnati prizadevajo; sicer, ako se vedoma svoje krive trne drže, niso več učiteljice in voditeljice naroda slovenskega in ostrá sodba nesrečnega naroda bi jih prej ali slej gotovo zadela; kajti v tako neizmerno važnih zadevah, od kterih blagor ali nesreča celega naroda zavisí, mora se vsak rodoljub, zlasti pa tisti, ki se najboljim rodoljubom prišteva, sam sebe zatajevati, trne in prevzetne svojeglavnosti varovati se in zmoto svojo, naj mu jo dokaže Peter ali Pavel, iz ljubezni do naše svete,

so se pretečenega leta. To vide je akademija že zdaj začela misliti in na to delati, kako bi se dala tako zvana „nova bolnišnica“, ki je gotovo naj večja zgrada celega Zagreba, in ki že več let prazna stoji, za naš narodni muzej kupiti.

Od prvega utemeljenja našega narodnega muzeja počemši pa vse do denes prispelo je razen strogo muzejnih predmetov tudi mnogo knjig. Njih broj je s časom tako narastel, da denes knjige predstavljajo že precej bogato knjižnico. Le škoda, da tudi knjižni zakladi še niso vredjeni, in občinstvu na razpolaganje postavljeni. Za učenjaka književnika je v tem pogledu bivanje v Zagrebu trdo, kajti razen knjižnice pravoslovne akademije, ni tukaj nobene druge javne. Pravoslovna knjižnica ni za to, kar se pod besedo občinstva razumeva; ona je, djal bi, bolj strokovnjaška, in zato je tudi razen pravnikov skoro nobeden drug ne obiskuje. Posebno je slavistika v njej slabo zastopana, Nam v Zagrebu je pa v zlasti in slavicih bogate javne knjižnice treba. Nadbiskupska knjižnica (ki je posebno in historiciis zanimiva) v kteri leži literarna in knjižna zapuščina Valvazorjeva, je pod tako trdim ključem in za tako debelim zapahom, da si navaden človek, ki nima visokih znanj in silnih protekcij, laglje in preje nebeška vrata odklene nego njena triključavnična. Ta knjižnica je za naše občinstvo celo mrtva. Ona je za nas, kakor da bi je ne bilo.

Akademija si bo gotovo veliko zaslugo pridobila in veliki potrebi doskočila, kader bo muzej občinstvu odprla. Čuje se, da se bodete muzejna in pravoslovna knjižnica v eno veliko zgradili. Lepo se je v najnovejši čas naša muzejna knjižnica po tem obogatila, da se je in slaviciis et historiciis zelo važna knjižnica Ivana Kukuljeviča za 20.000 gold. kupila. Tudi ta denar se je samo po dobrovoljnih prineskih nabral. To se mora Hrvatom potrditi, da pri takih početjih niso čkrtno stisnjeni, kakor nekteri slovenski prvaki v Ljubljani.

Sklepaje ta kratek opis našega narodnega muzeja izražujem željo, naj bi akademija skrbela, du se muzej in knjižnica kakor kitro mogoče vre-

pravične reči nemudoma poravnati, ne pa se napihovati in se bahati: mi smo učitelji in voditelji naroda slovenskega, zatorej se ne damo prepričati, da bi postopanje naše pravo ne bilo; — mi smo najbolji rodoljubi, vi pa, ki se hočete v naše reči mešati in naše ravnanje soditi, ste komaj politični otročaji; — mi smo prvaki, vi pa ste proti nam komaj „pol moža“ vredni, in še ne zaslužite, da bi mi vaš svet poslušali ali nanj kaj obzira jemali. Ako bi gosp. Svetec, ki se v oportunistu najbolj odlikuje, na volitve nazaj pomislil, bi se gotovo še lahko spomnil, da takrat še ni tako zaničeval tistih, proti katerim se je zdaj ko se je podualstil, tako obnaša. Gosp. Svetec, če bi na volitve nazaj pomislil, spomnil bi se tudi, da so Kostelci, ki v kočevskem mestu pri volitvi poslanca za kmečke občine Slovincem ali Kočevarjem zmago naklonijo, pri zadnji volitvi rekli: „Zdaj smo volili Svetca (svetnika), ako ne bo on prav delal, volili bomo drugi pot — vraga.“ Naj torej pazi, kaj dela, kajti zagotavljam ga, da Kostelci se vendar tudi tistim političnim otročajem prištevajo, kateri trdijo, da dosedanje oportunistično delovanje njegovo, Slovincem ni sreče in ravnopravnosti prineslo, in da se po njem tudi v prihodnje ni nadjeti nič boljšega, ampak le nadaljevanje sedanjega tužnega stanja. Naj torej pazi, kaj dela! — Zlasti pa dr. Bleiweisov organ naj stori vse, kar je v njegovi moči, da g. Svetca in druge slov. oportuniste od nadaljevanja njihove za narod slovenski v vsakem obziru neoportunske politike in nepraktične prakse odvrne in se s svojo stranko ne le v principu in s praznimi frazami, dokler ga nemško-magjarska „zwangslage“ ne ostraši, ampak vrlim Čehom enako vselej neprestrašeno v djanji in resnici za federalizem potegne; potem še le utegne zlato sonce ravnopravnosti narodne, prave svobode in boljših časov tudi enkrat pred naša vrata posijati. Naj posnemljejo eneržijo Magjarov in Čehoslovancev, ako nočejo, da bi se leto za letom po polzevo ali celo po rakovo napredovali in v plačilo za svojo lojalnost milo zdihovali pod roko nemškega, talijanskega ali magjarskega pijonirstva. Če tudi nebi mi Slovenci prav nič historičnega prava imeli, imamo pravico do obstanka in narodne svobode in samostalnosti ravno tako, kakor na svoje historično pravo opirajoči se Magjari in Čehi, dokler njim enako vse teže za vzdrževanje Avstrije dobrovoljno prenašamo. (Kon. pr.)

Politični razgled.

Avstrijski cesar je poslal generala Möringa v Florenco, da se zahvali za čestitanje, ktero mu je v Trst prinesel od italijanskega kralja general della Rocca. Inostranski časopisi ugibljejo, da ima to poslanje morda tudi politično stran: mogoče zvezo Avstrije z Italijo v prihodnji evropski vojski. —

Cesar se je vrnil iz svojega potovanja po Hrvaškem in po Primorju zopet na Dunaj nazaj. Dunajski listi pričakujejo, da je to najvišje vladarjevo obiskovanje novo utrjilo zdanje vlade. Ob enem pa ti listi sami izrekajo, da je cesar ustaven monarh, kar njih samih račun podira, ker tako priznavajo, da je cesarjeva oseba vzvišena nad vlado, nad manjšino in večino, ter da se boj za obliko ustave tiče samo vlade in narodov.

Ministersko posvetovanje, kateremu bode cesar sam prisostvoval, ima biti te dni in sklepalo se bode kako se ima rešiti poljska resolucija. Stara „Presse“, o kateri je znano, da je od vlade kupljen časopis in torej v njenih mislih piše, prinaša uveden članek, iz katerega se da precej jasno posnemati, kaj misli vlada storiti. „Presse“ nahaja še le zdaj kot „gotovo, da se avstrijska država ne da urediti po enakih pogojih, ki bi bili veljavni za vse dežele, da se nekterim delom mora v avtonomiji koncesije delati. Politika ne sme biti doktrinar, temuč mora računati s danimi faktori, ki to tu različne nature.“ Do sem „Pressi“ gotovo vsi Slovanje pritegnemo; to je pravo spoznanje, če prav bi bilo že lahko prej prišlo. Ali zdaj pridejo vrata, ki se tičejo nas Slovencev in Čehov. „Presse“ pravi, da če se

enemu narodu da ktera koncesija, „mora se drugemu odločno odbiti.“ Poljakom se bode torej nekoliko dovolilo. Čehom se bode odbijalo vse, in nam Slovincem menda še več ko vse, saj naši poslanci v Ljubljani še toliko poguma niso imeli, da bi bili Poljake posnemali. Ker pravi „Presse“ da Poljaki niso „sovrážni“ menda nas Slovence in Čeha imajo za „sovrážne“. Potem pač od te vlade še tega ni upati karg. Svetec upa.

Minister Berger misli boje odstopiti, zaradi svojega „slabega zdravja“ ter se čisto vsemu političnemu delovanju odpovedati.

Izjemno stanje na Českem se ima po veliki noči odpraviti, kakor pripoveduje „Mähr. Corr.“ ministra Giskre organ. Vlada dobro čuti da izjemno stanje v zdaj čisto mirni in tihi Pragi nima nobenega pomena. Boji se ga pa odpraviti, ker ve kaj jej bodo precej po tem pod novo porotno sodnijo bolj svobodni česki časopisi o vspehu te naredbe povedali.

Na Českem bodo — če se sme dunajskim listom verjeti — na binkošten pondeljek po vsej deželi tabore napravili. Novo geslo je: ne udati se in še davka ne plačati.

Kakor na Dunaji, je tudi na Ogerskem pričakovati, da nekteri ministri odstopijo in drugim prostor naredé. Andraši namreč vidi, da po novih volitvah v zboru ne bo imel več tiste večine, kakor do zdaj, in da se je nasprotna stranka levičnjakov z izvrstnejimi govorniki napolnila, ter da je mnogo bolj disciplinirana od njegove. Namerava torej nekatere voditelje iz opozicije v ministerstvo privabiti in se tako kolikor mogoče pogajati.

Na Slovaškem so propali največja možje slovaškega naroda, kakor so Hurban, Sasinek, Matuška. Samo v Novi vesi je izvoljen, kakor smo že zadnjé povedali Zaharnački. Kakor se piše, imel je vsak propalil čez tisoč glasov za-se, in sicer premožnejih in neodvisnih slovaških volilcev. Ker pa so na Slovaškem, kakor nikjeri, judje skrbeli za neizmerno revščino, zidal je na ta pauperizem magjarski denar, žganje, uradnik, palica itd. Ogerska Srba general Stratimirovič in dr. Miletič sta izvoljena z veliko večino v ogerski zbor.

Iz Bosnije je v Srbijo prišel glas, ki je Srbe zelo razdražil. Turška vlada je namreč zaprla seminar v Banjaluki, edino više učilišče za turške Srbe. Profesorji se namreč obrekujejo, da so zoper Osman-pašo govorili. Direktorja so žandarji odpeljali v Serajevo. Šestdeset učencev je v turških rokah. Celó nemški prijatelji Turkom pravijo, da res ne bodo dolgo gospodarili, ako bodo tako delali.

Tudi Rusini so v najnovejem času oglasili se za direktne volitve. Politiko Rusinov, edinih avstrijskih Slovanov, ki so bili še za Šmerlinga in vedno do današnjega dne z Nemci in vlado proti nam družim Slovanom, je težko umeti. Nemci jim to zvezo pač slabo poplačujejo, kajti teden ne mini, da bi jim panslavizma in veliki izdaje ne očitali. Pač je njihovo lovljenje opravičiti; Poljaki ne ravna lepo z njimi.

Turška vlada misli v Carigradu sklicati zbor veljavnih Turkov in turških kristijanov. Boje da bi rada nekaj novecev na posodbo dobila, in za take reči je dobro skriti se za videzno ustavnost. Ni pa upati, da bi Turčiji kdo še kaj posodil, v kljub temu zboru veljakov.

V Španji se stranka, ki tirja republiko in tako hoče odstraniti nevarnost, da bi novo izvoljen samovladar pridobljeno svobodo zopet zatrl, vedno množi. To pa je tistim višim samovladarjem, kateri se iz samopridnosti bojé vsacega gibanja med narodi, neprijetno. Sosebno Napoleona skrbi, da ne bi v Španiji rojena svoboda prekoračila pirenejskih gor ter za njegovo osebo nevarna postala. To se ve da Napoleon skrb za svojo osebo in rodovino imenuje „skrb za evropski red.“ — V ustavodajnem zboru je bil med republikanci in med zdanjo vlado hud boj zaradi vprašanja, ali se imajo vojaki s silo nabirati v stoječo vojsko, ali ne. Predlog republikanske stranke, naj se vojaštvo odpravi je padel, dasiravno so bile v Madridu in po provincijah demonstracije zanj, ktere so se morale z orožjem udeševati.

dita, in občinstvu odpreda. Škoda je za vsako uro, ki preide čez naše v prahu in neredu ležeče in neupotrebljene muzejne in knjižne zaklade.

V Zagrebu.

—p.

Poslednji bosanski kralj.

(Zgodovinsko-romantičen obraz; česki spisal Prokop Chochaloušek, poslovenil Podgoričan.)

IV.

(Dalje.)

Raka je visoka, prostorna; na pročelji stoji majhen oltar, pred oltarjem je kralja Štefana rakev, na desni strani pri oltarji pa jenedozidano obočje, kjer bode počivalo kraljevo truplo. Rudo-svitla plamenica se obrazi po potnih stenah, a dim kroži po raki; temno se vije in oklepa zidovja, da se v rudi svetlobi človeku zdi, da duhovi plešó po stenah.

Ilija ne more skozi zavoj videti prestrašenega obličja kraljičinega, ki je ta nadnavadni prizor, ta grozni obraz skoro do cela omamil jo, tako, da se je morala nasloniti na steno, da se ni zgrudila; ali ko se dotakne mrzlega, potnega zidu, zlekne se tako, kakor bi se bila doteknila ledene smrti. Morebiti bi pobegnula iz rake, ali menihli molijo v bogomolji, vsaka beseda se razločno sliši, njih glasovi jej krepé srce, vneumljejo ponos. Stopi k Iliji, blizu njega jej ne utriplje srce tako, rajša je pri njem, nego naslonjena na mokri, hladni zid.

Ilija plamenico vtakne v skobo (riegelhacken) vdeleno v zid, tako, da se ves žar vpira v kraljevo rakvo, in obrne se h kraljici, rekoč: „Povedali so ti, jasna gospa, tvoj soprog, kralj Štefan — da je na nagloma umrl, kaj ne?“

„Resnica!“ — šepne kraljica in prestrašena pogleda Ilijo.

Ilija vzame pokrov z rakev in pokaže s prstom na kraljevo truplo, ki ga jasno razsvetljuje velike plamenice žar. Kraljica se prestraši, morebiti ne zato, ker vidi svojega moža mrtvega, skoro gotovo za tega delj, ker vidi,

kako ima modro, da, skoro začrnelo obličje. Nasloni se z desnico na ramo Iliji, ki je dolgi mrtvaški prt iz črnega aksamita potegnil truplu z vratu in na curek krvi, strjene okrog vratu pokazal rekoč: „To-le pogledi, ali je to natorna smrt?“

Krčevito kraljica vernemu slugu stisne roko, glasen vskrik se jej privije iz prs, in mora jo Ilija prijeti, da se ne zgrudi na tla. „Zadavljen!“ šepne, a ne more od trupla obrniti svojih oči. „A kdo je ta, kdo se ni bal umoriti kralja?“ — povpraša kraljica malo pozneje resno; pusti Ilijevo ramo, ni več treba jej dozdanje podpore. Odgrne zavoj. Oko jej iskri, obličje gori tako, kakor boginji osvete. Nerada se boji kralja mrtvega, kralja zadavljenega pa —? Edina čut je obvladala njeno dušo — osveta zaradi njegove smrti, osveta drznežu, ki je oskrnil kraljevo dostojnost!

Ilija molči in seže v nedrje, prinese iz njega drago, s zlatom protkano vrvico takovo, na kakoršnih so vojevođe in županje nosili kinžale, položi jo kralju na vrat, potlej zopet segne v nedrje in svilenó ruto potegne iz njega, razvije jo, koder pokaže kraljici in položi na desno stran h kraljevi čeljusti. Zdaj še le kraljica zagleda, da moža kodra manjka na desnej strani.

„Ali poznaš to vrvico?“ — povpraša Ilija in kaže osodno vrvico.

Vrvica je podobna vrivici, — odgovori kraljica; brani segrozneuu, silnemu dozdevku; vnovič jej kakor cvetoča lilija, tako belo postane obličje, „ali!“ — spomni se, toda na enkrat umolkne: zbala se je povedati svojio misel.

„Ali vendar,“ — povzame Ilija, „le pomisli, gledi, rubinasta vrvica, le eden na dvori je z rubinasto vrivico pripenjal kinžal ob svojem boci!“

„Oh, križani Jezus, Tomažević!“ — vskrikne kraljica, od same groze se začne tresti vsa, to skrivnostno razodenje, to je prevzelo jo tako, da se jej noge šibé, da se mora opreti na zid, ne boji se več mrzlega, mrtvega zidovja.

Razne stvari.

* (Volitve v tržaški okolici) so se torej, kakor je nam zadnjič telegraf poročal za Slovence dobro izšlo. Tega poročila je bil gotovo vsak Slovenec vesel in vsak za naš naroden napredek vnet se zлага v našem klici: živili tržaški Slovenci! ki so zvesto stali za svojo narodno in državljansko pravico ter se niso dali premotiti narodnim nasprotnikom, kakor jih imamo enake Slovenci od nemško-štajerske meje do jadranskega morja, od bregov Kolpe do srede Koroške. Poslanci, ktere so iz svojega naroda slovenski okoličanje volili, bodo res v veliki, krivični manjšini sedeli v tržaškem zboru in ni pričakovati, da bi fanatična, v Italijo škileča večina pravična bila njihovim najpravičnejim tirjavam. Zato pa zmaga ni nič menj važna. Ne smemo soditi stvari po dnevnem vspehu. Važen dobiček je že za Slovenijo, da svet izvé, da Slovenci smo, da Trst ni zgolj laško mesto, kakor se je mislilo in bi se bilo, ko bi se bili dali Slovenci premotiti tistim prerokom, ki so volkovje v ovčji koži k njim prihajali. Le če bomo na vseh krajih Slovenije delavni in pazni, če se ne bomo vsacega nevspeha ustrašili, — pride čas, ko bo zmaga naša. — Narodnega napredka ki se kaže iz teh volitev smemo vsi Slovenci tem bolj zadovoljni biti, ker ravno iz Slovačije tako jako žalostne poročila dobivamo.

* (Pomilostil) je Nj. v. cesar obsojene iz znane dogodbe na Ježici, kakor smo že zadnjič povedali. Denes nam je dopolniti, da je 12 vsa kazen odpuščena, 5 pa dve tretjini kazni. To dejanje milosti našega vladarja, ki je ostro kazen bolj nepremišljenim kakor hudobnim, neizobraženim mladencem odpustil in jih zopet delu in kmetijstvu povrnil, vzbudilo je gotovo pri vseh dobromislečnih in treznih ljudih obče veselje in je primerno, ljubezen do vladarja vkrepiti v narodu. Samo „Tagbl.“ stranka mora zadovoljen obraz delati in kuha nevoščljivost in srd v svojem nemškutarskem srci. Precej pri prvem oznanilu tega je kazal svojim bralcem, da pač naj ne pozabijo, da je pomiloščenje prav za prav proti narodnjakom obrneno, ker so ti zapeljivci, oni kmetje pa zapeljanci. Denes pa prinaša članek, ki je zares smešen. Joka več solz. Eno solzo joka zato, ker je Bleiweis, to ljudem naznanil. Zakaj pa Bleiweis?! togoti se in misli menda: zakaj ne Dimitz ali kak drug velikan? Drugo solze joka: zakaj so Sokolci to najpred zvedeli, zakaj nemški turnerji ne. Tretjič pa je v grozovitih skrbih, da bi slovenski kmetje to pomiloščenje „napak“ ne tolmačili. — Sram naj bi bilo tacihi ljudi samih sebe!

* (Slovensko politično društvo v Mariboru) bode svojo delavnost pričelo, kakor brž se primerno udov nabere. Kolikor do zdaj vemo in čujemo, je večina družabnikov te misli, da mora društvo brez visokoletečega frazovanja praktično delati: za poduk o političnih in narodnih zadevah med na dom. Izdajati se mislijo prav majhne brošure, ki se bodo na tisoče razširile med slovenskimi ljudmi. Vsak rodoljub pa naj dela na to, da bo udov ogromno število pridobil društvu. Če smo edini in delavni in se podujemo, ni se nam bati, da bi nemštvo slovanstvu vzelo „lepo zeleno“ pa slovensko in slovansko južno Štajersko!

* (Mariborska čitalnica) je imela v nedeljo 20. t. m. besedo s tombolo. Profesor Majciger je govoril o zgodovini in pomenu besede „materin jezik“. V listku ene prihodnjih števil prinesemo zanimljivi govor g. profesorja v celoti.

* (Iz spodnjega Štajerja) t. j. iz Vidma se oglašča čuden mož s podpisom „doctor Joh. Carl Sandrini“ ter v 78 številki „Tagp.“ en kozolec čez Slovence preobrne. Ta mož sklepa, da je posebno potovanje Nj. vel. našega ustavnega cesarja skozi spodnje Štajersko, (ktero ta doktor zove „tako imenovano slovensko deželo“) dokazalo, da je vse narodnostno vprašanje (on pravi nationalitäten-streitigkeiten) le klerikalna in fevdalna agitacija, ktero širi nekoliko sleparjev (schwindler). — Dvomno je, ali je pač ta „doktor“, ki take logične kolovrate dela, pri zdravi pameti, ali

„Tomažević“, — izgovori Ilija srdit, skoro s hripavim glasom, in tako ga je ljubil kralj, tako veroval mu! Ha, saj pa mene ni prevaril ta kukavica; noč mi je pomogla; zapustil sem svoje tovariše, da ni nobeden zapazil; kaj mi je bilo do njih, draži mi je bil kraljevi život, nego so mi bili bratje vojinci, ljubši — nego zmaga in tista slava; nisem se mogel ustaviti svojemu duševnemu glasu, ki je gnal me h kralju, ki je duša videla ga v životni nevarnosti. Priplazil sem se po temni noči do kraljevega šatora, da-si že pozno; vojevoda Radić je stal pri vhodu v šator na straži, ko je Tomažević notri davil svojega očeta.*

Kraljica segne k srcu, zgrudi se na stopnice predi oltarjem in obupljivo vskrikne; čudo, da prsi niso razskočile se jej! Ta vskrik je bil vskrik kralja, kader svoje mesto nenadoma zagleda razrito; vskrik na gromadi svojih mrtvih bratov stoječega bojnika s prelomljenim mečem, z zlomljenim kopjem, da zajet ne more več braniti se sovražniku; vskrik po vsahnili slavi, ko slovo daje vsem nadam. Kraljičin vskrik se je razlegnil po raki in po cerkvi, da menih vtihtnejo na enkrat; ali ko je vse zopet tiho dalje časa, menijo, da je kteri tovarišev iz gorečnosti tako vskriknil, torej zopet na dalje molijo vsi enoglasno.

V raki je bilo tiho do zdaj; kraljica po tem obupnem vskriku z obema rokama zakrije obraz; čez nekoliko časa jej zmanjka solz in s solzami vred jej v srci vgasne tista strašna bolest, ki je srce skoro raztrgala jej in pamet razkalila.

Z rokami na hrbtu je Ilija žalostno gledal jo in čakal, da nekoliko poneha v njej bolest, ki je dobro vedel nje vzrok,

„Saj nisem drugače mogel,“ — šepetal je sam sebi, „Bog zna, da bi sam raji potrpeel dvakrat hujšo bolest, ali jaz ti tega nisem mogel zamolčati.“

(Dalje prih.)

ne. Pameten človek je iz navdušenega pozdravljanja sklepal samo, da so Slovani dobri Avstrijci.

* (Smolka in Bismark.) Znano je, da je Smolka bil nedavno v Berlinu, kjer je obiskal tudi pruskega državnega kancelarja Bismarka. Pravijo, da si je prizadeval spokoriti ga in zvezo z Rusijo odsvetaval. Kmalu potem je v Berlinu prišla knjižica na svitlo, ki vprašanje rešava: „kako bi se Avstrija mogla (razpada) rešiti?“ V tej knjižici se svetuje pomirjenje z narodnostimi. Tako novorojena Avstrija naj bi imela te 4 skupine: 1. Poljsko, Litovsko in Belorusko; 2. Česko, Moravsko in Šlezijo; 3. Ogersko, Erdeljsko in trojedino kraljevino; 4. Vojaško granico, Ilirijo in Turško-slovanska oblastja.

* (Ktera je prav?) Ravnatelj c. kr. gimnazije celjske je svojim gimnazijalcem zaukazal, da oni izmed njih, kteri zahajajo v slovensko čitalnico, ne smejo hoditi v nemško „kasino“. — Vodja c. kr. gimnazije novomeške pa je svojim odgojencem neki na srce položil, da smejo vsled „gleichberechtigung“ učenci hoditi tudi v „kasino“ če že hodijo v čitalnico. Kakor se nam piše, se v Celji zaukaz strogo spolnuje in so se tudi nekteri novomeški učenci jeli ravnati po želji svojega ravnatelja! — Kteri ravnatelj je imel več takta in ali ga je sploh kteri imel?

* (V Volsberku) na Koroškem se je osnovala kmečka založnica. Enake koristne ustanove v podporo kmečkemu stanu se snujejo tudi drugod po Koroškem.

* (V Slovenjem Gradci) se občinski očetje enoglasno v svoji seji sklenili oklic za podpise na adresu do papeža, z (cerkvenih?) vrat, kjer je bil nabit — odtrgati.

* (V Zadru bo izdajala vladna nov oficijeln italijanski list. Vredoval ga bo boje nek Pagani in namen listu bode delati za ohranjenje cislajtanskega značaja Dalmacije, to je nasprotovanje slovanske k Hrvaški težeče stranke.

* (V Dalmaciji) zmagujejo pri volitvah za občinske zборе narodnjaki.

* (Rauch) se bode dal po veliki nočislovesno na deželne stroške za bana instalirati.

* (Deak) je voljen v Pešti z 1230 glasovi proti 114, ktere je kandidat leveice Ujkazy dobil.

* (Velik nov federalističen časopis) v nemškem jeziku se namerava na Dunaji izdajati. Več povemo, kader bodo priprave do tje dospale, da bode stvar gotova.

* (V št. Jurji pri Celji) se je pri g. Kopaču zbralo zadnje nedeljo nad 70 kmetov, kterm se je razlagalo umno gospodarstvo in kako treba kmetijo zboljšati.

* (Ko šut) kteri je v ogerski zbor voljen, pa prebiva na tujem v pregnanstvu, je svojim volilcem naznanil, da bodo razmere še le čez tri leta na Ogorskem take, da mu bo mogoče v domovino priti in se političnega delovanja v zboru vdeležiti.

* (Italijanska kultura.) Množica Slovencev iz tržaške okolice je šla v Nabrezino cesarja pri odhodu pozdravit. Domu grede se razkrope in ena truma gre čez Trst domu. Klicali so „živio Franc Jožef, živili Slovenci!“ Kacih 100 lahonov se nabere za njimi in začne kamenje na-nje lučati. Vnel bi se bil boj, ako ne bi bila prišla ob pravem času patrola. Tisti dan po volitvi v okolici pride znan veljaven Slovenec s tremi oboroženimi okoličani v kavarno Chiozza. Naglo se zbere kacih 40 laških fakinov, in tudi tu je slučajno patrola ki je zraven prišla, zadržala kako krvavo nesrečo — Vidi se, da imajo tržaški Slovenci jako čudno-veselje življenje.

* (Škofov) je samo na Italijanskem 265, to je, ravno četrti del vseh kar jih je na vsem svetu. Italijanska vlada misli to število pomanjšati tako, da jih bo na Laškem samo 80 škofov.

* (Pruski kralj) je praznoval 22. t. m. svoj 72. letni god.

* (General Gablenc) pride za poveljnika vojski na Ogorskem. Na njegovo mesto pride na Hrvaško dozdanzij kancelar Kušević.

* (Dr. Rojc) kraljevski javni odvetnik v Zagrebu je v končni razpravi ki je trajala 4 dni, in v kteri je bil obtožen prevare, za nedolžnega spoznan bil.

* (Mrlič, ki se ne more pokopati) je v Mariboru. Grofica Brandisova je umrla na Kranjskem. Ker so se te familije člani boje od nekdaj pokopali v raki mariborske slovenske cerkve, dal je grof Brandis pripeljati mrtvo sem, da bi se slovesno dela v družinsko rako. Zdajci pa se je oglasilo mariborsko mesto in na podlogi postave ter dolžne skrbnosti za zdrav zrak — prepovedala pokop v cerkvi. Prišla je bila komisija iz Gradca referat se je poslal na Dunaj, mrlič pa čaka odlokov. Pristavljamo še, da da je javno mnenje popolnoma edino z mestnim predstojništvom,

* (Žalostni konstatujemo), da, kakor iz „lectionscataloga“ graškega univerzitetna previdamo, v drugem polletji tam ne bode nikakovih prednášanij o slovanskih jezikih in literaturah. Da so tamošnji slovanski dijaki takošnih predavanj prejšnjih v poletjih veseli bili, to iz mnogih vesti za gotovo vemo. Ali bode v prihodnjih letih morda v tej zadevi veselje?

(Zahvala sl. matici slovenski v Ljubljani). Imenovani slavni zavod je za dijake c. kr. gimnazije v Mariboru meni poslal 50 različnih, od Matice v preteklih letih izdanih, dragocenih knjig. Knjige se v kratkem razdelé. Za ta blagi dar se podpisani prejemnik knjig slavni Matici spodobno zahvaljuje

J. Pajk.

Dunajska borza od 24. marca.

Enotni drž. dolg v bankovcih 62 fl. 90 kr.	Kreditne akcije 340 fl. 90 kr.
5% metalike z obresti v maju in nov. — fl. —	London 125 fl. 50 kr.
Enotni drž. dolg v srebru 71 fl. 30 kr.	Srebro 123 fl. 35 kr.
1860 drž. posojilo 140 fl. 60 kr.	Cekini 5 fl. 92 kr.
Akije narod. banke 726 fl. — kr.	